

Arrest

nr. 255 971 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat WIES *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. U bent geboren in het dorp X, in het district Marawara van de Afghaanse provincie Kunar, en bracht daar ook uw hele leven door totdat u Afghanistan hebt verlaten. Uw geboortedatum kent u niet, maar u verklaart ten tijde van het persoonlijk onderhoud 20 jaar oud te zijn. Hoewel u nooit naar school bent geweest, leerde u lezen toen u religieus onderricht kreeg in de moskee. U verdiende de kost als arbeider: soms ging u stenen ontginnen en als er iets gebouwd werd, werkte u daaraan mee.

Uw familie regelde voor u een verloving met een meisje uit de buurt: (...). Uw oudere broer (...) is ook getrouwd met iemand uit dezelfde familie. Ongeveer 20 à 25 dagen nadat uw verloving werd gevierd, bezorgde het hoofd van het huishouden van uw verloofde, haar oudere broer (...), een boodschap voor u. Zelf was u niet thuis maar u kreeg van uw schoonzus te horen dat (...) u na het vrijdaggebed graag even wilde spreken. De volgende dag bleef u na het gebed in de moskee even rondhangen tot (...) de gelegenheid zag om u apart te nemen. Hij zei dat u diezelfde avond nog zou moeten meegaan naar een bijeenkomst van de jongeren in de bergen. U antwoordde dat u die avond teveel te doen had om de bergen in te trekken, maar dat u een volgende keer graag mee zou gaan. Daarna nam u afscheid van (...). Uw schoonzus wilde toen u thuiskwam weten wat (...) precies had gezegd. U vertelde haar over de uitnodiging om mee te gaan naar de bergen en ze drukte u op het hart om nooit ergens naartoe te gaan met (...). U vermeed de moskee een tijdje en toen u enkele maanden later nog eens (...) tegen het lijf liep aan de moskee, vroeg die opnieuw of u die avond niet mee zou gaan naar de bergen. U maakte een excuus en vertrok weer. Toen jullie die avond aan het eten waren, merkte uw schoonzus op dat (...) u ondertussen al drie keer had gevraagd om met hem mee te gaan. (...) werd boos toen hij dat hoorde. Niet alleen vond hij het ongepast dat u dit had besproken met zijn vrouw terwijl hij zelf in het ongewisse bleef, maar hij wilde ook niet dat (...) aandrong dat u met hem zou meegaan. Uw broer ging spreken met jullie oom aan vaderszijde, en maakte zich boos over het gedrag van (...). Jullie oom probeerde hem tevergeefs te bedaren en toen uw broer bekend maakte dat hij naar het huis van (...) zou gaan om te zeggen waar het op stond, besloot jullie oom hem te vergezellen. Jullie oom haalde zijn Kalashnikov boven en liep uw broer (...) achterna toen die vertrok naar het huis van (...).

Enkele uren later werd er op de deur geklopt. Uw oom wilde met u spreken. Hij beefde en maakte een angstige indruk. U en uw moeder vroegen waarom (...) niet bij hem was, maar daar wilde hij niet op ingaan. Hij nam u mee naar zijn eigen huis en nam iets later contact op met zijn vriend (...). Samen met uw oom ging u naar de droge rivierbedding, waar uw oom u achterliet en (...) naar u toe stapte. (...) bracht u met zijn auto naar zijn thuis, waar u moest binnenblijven. Na een verblijf van drie nachten bracht (...) u naar de provinciehoofdstad, waar u in een andere auto werd gezet. Pas toen hoorde u dat u onderweg was naar Europa. Uw reis bracht u langs diverse transitlanden. In Bulgarije werden op 06 november 2018 uw vingerafdrukken genomen in het kader van een asielaanvraag. U bleef daar niet en reisde verder naar België. In Servië slaagde u erin om uw moeder te bereiken via de telefoon. Zij liet weten dat de taliban naar u op zoek waren en dat uw broer (...) nooit naar huis was teruggekeerd. Ze vond dat u beter niet meer zou bellen omdat er zo mensen te weten zouden kunnen komen dat u in het buitenland bent.

U kwam in België aan op 11 april 2019 en diende op 16 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. In België nam u nogmaals contact op met uw moeder, die vertelde dat uw oom aan vaderszijde vijf maanden voordien was doodgeschoten. Uw broer (...) is nu een talibanstrijder geworden. Volgens uw moeder beschouwt uw broer jullie allemaal als ongelovigen: u, uw moeder en wijlen jullie oom aan vaderszijde.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban. U hebt geen documenten neergelegd ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet om te beginnen worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot **uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Eerst en vooral moet daarbij worden gewezen op de vaststelling dat u **geen enkel document** hebt neergelegd dat uw identiteit en herkomst zou ondersteunen. Dit wringt des te meer nu blijkt dat u bij DVZ nog had vermeld dat uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) in Afghanistan is achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.12), terwijl u thans volhoudt dat u het taskara bij u droeg totdat het door Bulgaarse politieagenten werd verbrand (CGVS, p.4). U bent met deze frappante tegenstrijdigheid geconfronteerd en stelt dat u bij DVZ wel degelijk hebt gezegd dat de Bulgaarse politie uw kleren heeft verbrand, waardoor ook uw taskara in vlammen opging (CGVS, p.15). Louter het ontkennen van uw eerdere verklaringen is uiteraard geen afdoende uitleg.

Bovendien kan u geen uitleg geven voor het feit dat u in Bulgarije gekend blijkt te staan onder een andere identiteit: Zakerullah OTMANHEL, geboren op 06 oktober 2000, van Pakistaanse nationaliteit (zie brief "Dublin Unit Bulgaria" in het administratief dossier). U bent hiermee ook geconfronteerd, hoewel er door enige verwarring uw alias niet helemaal correct werd weergegeven, en wijst resoluut van de hand dat u aan de Bulgaarse asielinstanties andere informatie zou hebben verschaft dan u in België hebt gedaan (CGVS, p.14). Tot op heden heeft het CGVS geen antwoord ontvangen op het verzoek aan de Bulgaarse autoriteiten om uw asielsdossier over te maken. Dat u in een andere lidstaat bekend staat onder een geheel andere identiteit roept echter reeds ernstige vraagtekens op bij uw huidige verklaringen, temeer daar u ook geen enkel document neerlegt dat duidelijkheid kan verschaffen over de gegevens waarmee u in Bulgarije geregistreerd stond (CGVS, p.24).

Dat u niet zinnens was om een asielaanvraag in te dienen in Bulgarije en daartoe gedwongen werd nadat de Bulgaarse politie u had aangehouden (CGVS, p.5) relateert op zich reeds de door u beweerde vrees, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke procedure opstart bij de eerste gelegenheid daartoe, wanneer de verzoeker veiligheid heeft bereikt. U maakte weliswaar zowel bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.12) als op het CGVS (CGVS, p.4,15) melding van slechte behandeling door de Bulgaarse politie, maar stelt dat u na uw arrestatie door de politie werd overgebracht naar een gesloten centrum (CGVS, p.13), waarna u tijdens een goed verlopen interview alle nodige gegevens ter kennis hebt kunnen brengen van de Bulgaarse asielinstanties (CGVS, p.5). Vervolgens zegt u te hebben besloten om verder te reizen omdat u nooit van plan was geweest om in Bulgarije asiel te vragen (CGVS, p.5). Dat u op het einde van het interview plots de zaken omkeert door te stellen dat u van de bewakers moest vertrekken uit het gesloten centrum (CGVS, p.24) is dan ook allerm minst geloofwaardig, daar u deze uitleg niet spontaan gaf toen u werd gevraagd naar de reden dat u niet op een beslissing had gewacht in Bulgarije (CGVS, p.5). Dat u integendeel verklaarde dat u geen asielaanvraag wilde doen, en kennelijk ook geen enkele poging hebt ondernomen om uw rechten te doen gelden in Bulgarije, hoewel u thans beweert dat zelfs de basiselementen van uw verzoek om internationale bescherming daar niet correct zijn genoteerd, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wijst er ook op dat u vervolgens nog ettelijke andere Europese lidstaten bent doorgereisd zonder dat u het nodig vond om in die landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (DVZ, Verklaring DVZ, p.13-14), terwijl u op dat moment met zekerheid op de hoogte was van het bestaan van dergelijke procedures. Uw handelswijze lijkt dus vooral ingegeven te zijn door opportunistische motieven, eerder dan een oprechte nood aan bescherming.

In het licht van al het voorgaande acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. **Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs vormt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Er werd tevens vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over de regio waar u heel uw leven zou hebben gewoond bijzonder fragmentair is. U situeert inderdaad enkele dorpen in de omgeving (CGVS, p.15-16) en kan vlot de weg wijzen van uw dorp naar de provinciehoofdstad (CGVS, p.22-23), maar als het gaat over wie u waar kent, blijkt u weinig consistent in uw verklaringen. Zo hebt u het over het dorp Darydam, waar uw verloofde en haar familie wonen (CGVS, p.9,15). Gevraagd of u iemand weet wonen in het dorp Warsek, dat op de weg naar Darydam ligt, geeft u enkel aan dat u weet wie de ouderen van dat dorp zijn (CGVS, p.16). Bij DVZ had u nochtans gezegd dat uw verloofde in het dorp Warsek gevestigd is (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, geeft u een halfslachtige uitleg dat ze ergens tussen de twee dorpen in wonen, maar dat voor zover u weet zij behoren tot het dorp Darydam (CGVS, p.21). U ontkent ook niet dat u "misschien" hebt gezegd dat zij in het dorp Warsek woont, maar blijft volharden in uw huidige versie (CGVS, p.21). Het komt weinig doorleefd over dat u zo zeker bent over waar uw toekomstige schoonfamilie woont, terwijl u daar bij DVZ nog andere verklaringen heeft afgelegd, die u vervolgens vergeten bent.

Uw antwoorden maken ook vooral een ingestudeerde indruk: zo moet u verschillende keren opnieuw de vraag gesteld worden wat er aan de overkant van de Kunar-rivier te zien is, terwijl u telkens opnieuw vertelt over wat er links en rechts te zien is en welke districten er naast het uwe liggen (CGVS, p.16). Het is vreemd dat u naast de kwestie praat en lijkt te willen antwoorden op de vragen die u liever had gekregen. Ook als u wordt gevraagd naar de districten stroomafwaarts van Asadabad die overstromingsgevoelig zijn, reageert u door alle districten af te gaan waar de rivier door stroomt (CGVS, p.23). Een en ander doet natuurlijk twifelen aan uw aangemeten profiel: u zou immers nooit buiten uw eigen district gekomen zijn (CGVS, p.5) en beweerde bij DVZ nog volledig ongeletterd te zijn en overigens ook altijd ongeschoold te zijn gebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer koranlessen te hebben gevolgd in de moskee (CGVS, p.6), en als antwoord

op de vraag of u kan lezen en schrijven stelt u dat u enkel de Koran kan lezen (CGVS, p.6). Vervolgens krijgt u de vraag of Pashto ook niet wordt neergeschreven in het Arabische alfabet, waarop u uw verklaring bijstuurt door te bevestigen dat het inderdaad gaat om hetzelfde alfabet, en dat u wel degelijk een beetje Pashto kan lezen (CGVS, p.6). Dat u bij de eerste vraag al moet toegeven dat u eigenlijk beter kan lezen dan u aanvankelijk wilde toegeven, doet de wenkbrauwen fronsen. Overigens wijst het CGVS er tevens op dat u reeds van bij het begin van uw procedure dezelfde vlotte handtekening gebruikt, waaruit een ervaren pengreep spreekt en dedoet vermoeden dat uw schrijfvaardigheden ook beter zijn dan wat u wilt doen uitschijnen. Hoewel u heel zeker de loop van de rivier doorheen alle districten van Kunar volgt, valt u trouwens door de mand wanneer u wordt gevraagd naar de Nawa-pas. Die zegt u eerst te weten zijn, maar vervolgens moet u toegeven dat u enkel de naam hebt horen vallen (CGVS, p.19). Hoewel de Nawa-pas tegenwoordig door de Pakistaanse overheid gesloten wordt gehouden, is het een van de weinige grensovergangen die voertuigen toelaat om het gebergte tussen Afghanistan en Pakistan over te steken. De bevolking van Kunar reageerde dan ook positief op een eerder offensief van het Afghaanse leger om deze pas open te houden, aangezien het een wereld van verschil zou betekenen als men vanuit Kunar niet langer naar de nabijgelegen provincie Nangarhar zou moeten reizen om van en naar Pakistan te gaan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.2). Voor iemand die zijn hele leven in Kunar zou hebben doorgebracht, mag het dan ook verwonderen dat u de grootste grensovergang van het naburige district Sarkani niet van enige uitleg kan voorzien.

Ook als u lokale prominenten bij naam noemt doen dergelijke vreemde fouten vermoeden dat u deze niet opdiept uit uw ervaringen, maar wel iets reproduceert dat u hebt ingestudeerd. U heeft het bijvoorbeeld over Hamish Ghulab als districtschef, en zegt dat hij behoort tot de Wara Mamond-stam (CGVS, p.23). Hamish Ghulab gebruikt evenwel de stamnaam Shinwari, wat een geheel andere tak van de Pashtun is, en trouwens een van de grootste stammen in Kunar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.3). Hamish Ghulab wordt reeds sinds 2013 genoemd als districtschef van Marawara, en het is dus eigenaardig dat u zijn volledige naam en achtergrond helemaal niet lijkt te kennen. Voorts moet nog opgemerkt worden dat Haq Nawaz Haqyar aan het hoofd staat van alle politiediensten in de provincie Kunar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.4), en dus niet de politiechef is van het district Marawara zoals u lijkt te denken (CGVS, p.19). Opnieuw is duidelijk dat u de naam wel kent, maar niet in het juiste kader kan plaatsen. Overige namen die u noemt, zoals die van de dorpschefs (CGVS, p.22), konden door het CGVS niet worden bevestigd of ontkend op basis van de beschikbare informatie.

Zelfs indien er op basis van uw merkwaardige verklaringen over de geografie en lokale notabelen van Marawara district zou worden aangenomen dat u daar enige band mee hebt of er mogelijks ooit hebt gewoond, hebt u evenwel niet aannemelijk kunnen maken dat u daar heel uw leven zou hebben doorgebracht. Doorheen uw verklaringen is namelijk duidelijk geworden dat u geen beeld kan schetsen van gebeurtenissen die zich er hebben afgespeeld. Van iemand die een radio in huis had (CGVS, p.18) en als huwbare volwassene in zijn gemeenschap bewoog, mag immers worden verwacht dat die op de hoogte blijft van de situatie in zijn directe omgeving, a fortiori als de veiligheidstoestand daar waakzaamheid vereist. Terwijl u stelt dat uw regio dermate onveilig is dat jullie niet kunnen buitenkomen omdat er aanhoudend wordt gevochten (CGVS, p.24), kan u gevraagd naar de incidenten die zich kort voor uw vertrek afspeelden enkel verwijzen naar iemand die werd vermoord door de taliban, een andere moord ongeveer 3,5 jaar voor uw vertrek en een bomaanslag 5 of 6 jaar geleden (CGVS, p.22). Aangespoord om u te beperken tot gebeurtenissen in de maanden voor uw vertrek slaagt u er niet in om zelfs maar één enkel incident te vermelden (CGVS, p.22). Redelijkerwijs mag nochtans verwacht worden dat inwoners van een onrustige streek in Afghanistan te horen zouden krijgen wat er zich zoal afspeelt in de omgeving en welke impact dat heeft op het dagelijkse leven. Dit staat trouwens volledig los van het scholingsniveau. Wanneer de vraag wordt opengetrokken naar belangrijk nieuws dat de tongen in uw gemeenschap beroerde, kan u enkel herhalen dat er jaren geleden mensen werden vermoord door de taliban (CGVS, p.22). Niet alleen komt het opnieuw zeer kunstmatig over dat u precies hetzelfde herhaalt bij de vragen naar veiligheidsincidenten en naar de maatschappelijke besognes, het is ook weinig doorleefd dat u verder niet het minste licht kan werpen op de recente bekommernissen van de gemeenschap waarvan u deel zou hebben uitgemaakt.

Het is in die context bijzonder onwaarschijnlijk dat u stelt niet op de hoogte te zijn van de bombardementen door het Pakistaanse leger. U verklaart daarover dat er soms wel werd geschoten vanaf de Pakistaanse kant van de grens, maar dat jullie ervan uitgingen dat het de taliban was die schoten, aangezien zij het grondgebied controleren (CGVS, p.18). Het artillerie- en raketvuur van de Pakistaanse strijdkrachten is in Kunar vaak dermate intens dat mensen op de vlucht slaan, niet alleen in

Marawara maar ook in de naburige districten, en deze salvo's flakkeren al jarenlang periodiek op qua intensiteit (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.5). Gezien de gespannen relaties tussen beide landen is het trouwens evenmin plausibel dat u niets kan vertellen over de beschuldiging van hoge notabelen van Kunar dat het Pakistaanse leger zelfs stelling heeft genomen aan de Afghaanse kant van de grens en er illegaal bomen kapt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.6). Hoewel u eerst stelt dat u daar nog nooit iets over hoorde en het zelf niet hebt gezien, wijzigt u even later uw verklaringen door te stellen dat u wel hoorde dat de mensen daarover spraken, maar u blijft erbij dat u nooit iets hoorde over een confrontatie tussen Pakistan en Afghanistan in uw regio (CGVS, p.18). Gezien de vele incidenten tussen beide landen die werden gepubliceerd in de pers zijn uw verklaringen hieromtrent allerm minst realistisch te noemen.

Dat geldt trouwens ook voor uw uitspraak dat u nog nooit hebt gehoord van de Pakistaanse taliban, en dat u hun volle naam Tehrik-e Taliban of Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) niet met Pakistan in verbinding zou brengen (CGVS, p.18). Deze groepering is namelijk al jarenlang actief in Kunar, en maakt daar geen geheim van (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.8). In Marawara zouden ze zelfs al eens slaags geraakt zijn met de Afghaanse taliban volgens de plaatselijke politie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.7). Dat lijkt u echter voor het eerst te horen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.23).

Van de internationaal gezocht terrorist die aan het hoofd stond van TTP, Fazal Hayat alias Fazlullah, hebt u evenmin al eens gehoord (CGVS, p.23). Het is opnieuw volstrekt ongeloofwaardig dat u nooit zou hebben opgevangen dat deze man in Marawara district tijdens een drone-aanval het leven liet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.9). Dit incident vond nochtans plaats op 14 juni 2018, kort voor uw vertrek dat u situeert na het grote Eid-feest van 2018, dat op 21 augustus 2018 viel (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.10), wat overeenkomt met uw oorspronkelijke verklaring bij DVZ dat u in september 2018 uit Afghanistan bent vertrokken (DVZ, Verklaring DVZ, p.13). Vreemd genoeg stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat het graan werd geoogst toen u vertrok, wat inderdaad in de maand jawza gebeurt (CGVS, p.20). Dat komt echter overeen met de periode 21 mei – 21 juni in de Westerse kalender, wat betekent dat de graanoogst al lang achter de rug was toen u vertrok, iets dat u moeilijk kon ontgaan als u leefde in een agrarisch gebied van Afghanistan. Opnieuw geeft u hier de indruk pover memoriseerde feiten weer te geven, eerder dan een consistent en waarheidsgetrouw beeld van de periode waarin u bent vertrokken.

Het CGVS stipt tenslotte ook nog aan dat uw verklaringen over uw Facebookprofiel niet van dien aard zijn om de twijfels omtrent uw herkomst weg te nemen. Dat u enkel mensen uit hetzelfde opvangcentrum als u hebt toegevoegd aan uw vriendenlijst (CGVS, p.20) bleek tijdens het persoonlijk onderhoud al niet te kloppen. U stelt dat Rohullah Mamond een streekgenoot is, die net als u Afghanistan heeft verlaten, maar niet in hetzelfde centrum zit als u (CGVS, p.19). Er blijken nog andere mensen uit Afghanistan in uw vriendenlijst op te duiken, waaronder enkele met dezelfde stamnaam als uzelf (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.12). In het licht van de vaststelling dat u duidelijk niet enkel plaatselijke vrienden hebt toegevoegd op uw Facebook, maar ook verschillende mensen uit steden van Afghanistan waar u nooit van uw leven zou zijn geweest, is het dan ook vreemd dat u er niet voor terugdeinst om uw huidige woonplaats publiek te maken, en dit terwijl u zegt dat u tot op heden wordt gezocht door de taliban in Afghanistan. U beweert onwetend te zijn over wat er op het profiel staat omdat een Arabier in het centrum dat voor u heeft aangemaakt (CGVS, p.20), wat op zich al sterk betwijfeld moet worden aangezien u zelf op de foto's verschijnt en er geen reden is om te veronderstellen dat deze Arabier lukraak Afghanen zou hebben toegevoegd aan uw vriendenlijst. Bovendien blijkt u ook na het persoonlijk onderhoud, tijdens hetwelk u bent geweest op uw openbaar zichtbare woonplaats, ook geen stappen te hebben ondernomen om deze weg te halen van uw profiel. Dat u probeert geheim te houden dat u thans in België bent, dient dan ook sterk betwijfeld te worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Barkalai, gelegen in het district Marawara van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene

veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat er in Marawara district momenteel een problematische veiligheidssituatie heerst. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerdde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis-december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15cQualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerdde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 22 juni 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om

internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de twijfels omtrent uw identiteit (CGVS, p.15,24) en uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p.24.). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen tekortschieten, blijft u volharden in uw verklaringen: u stelt bereid te zijn om nog meer vragen te beantwoorden over uw beweerde herkomstregio (CGVS, p.24).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel afdoende dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Kunar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout is gebeurd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot **uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Eerst en vooral moet daarbij worden gewezen op de vaststelling dat u **geen enkel document** hebt neergelegd dat uw identiteit en herkomst zou ondersteunen. Dit wringt des te meer nu blijkt dat u bij DVZ nog had vermeld dat uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) in Afghanistan is achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.12), terwijl u thans volhoudt dat u het taskara bij u droeg totdat het door Bulgaarse politieagenten werd verbrand (CGVS, p.4). U bent met deze frappante tegenstrijdigheid geconfronteerd en stelt dat u bij DVZ wel degelijk hebt gezegd dat de Bulgaarse politie uw kleren heeft verbrand, waardoor ook uw taskara in vlammen opging (CGVS, p.15). Louter het ontkennen van uw eerdere verklaringen is uiteraard geen afdoende uitleg.

Bovendien kan u geen uitleg geven voor het feit dat u in Bulgarije gekend blijkt te staan onder een andere identiteit: Zakerullah OTMANHEL, geboren op 06 oktober 2000, van Pakistaanse nationaliteit (zie brief "Dublin Unit Bulgaria" in het administratief dossier). U bent hiermee ook geconfronteerd, hoewel er door enige verwarring uw alias niet helemaal correct werd weergegeven, en wijst resoluut van de hand dat u aan de Bulgaarse asielinstanties andere informatie zou hebben verschaft dan u in België hebt gedaan (CGVS, p.14). Tot op heden heeft het CGVS geen antwoord ontvangen op het verzoek aan de Bulgaarse autoriteiten om uw asielsdossier over te maken. Dat u in een andere lidstaat bekend staat onder een geheel andere identiteit roept echter reeds ernstige vraagtekens op bij uw huidige verklaringen, temeer daar u ook geen enkel document neerlegt dat duidelijkheid kan verschaffen over de gegevens waarmee u in Bulgarije geregistreerd stond (CGVS, p.24).

Dat u niet zinnens was om een asielaanvraag in te dienen in Bulgarije en daartoe gedwongen werd nadat de Bulgaarse politie u had aangehouden (CGVS, p.5) relateert op zich reeds de door u beweerde vrees, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke procedure opstart bij de eerste gelegenheid daartoe, wanneer de verzoeker veiligheid heeft bereikt. U maakte weliswaar zowel bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.12) als op het CGVS (CGVS, p.4,15) melding van slechte behandeling door de Bulgaarse politie, maar stelt dat u na uw arrestatie door de politie werd overgebracht naar een gesloten centrum (CGVS, p.13), waarna u tijdens een goed verlopen interview alle nodige gegevens ter kennis hebt kunnen brengen van de Bulgaarse asielinstanties (CGVS, p.5). Vervolgens zegt u te hebben besloten om verder te reizen omdat u nooit van plan was geweest om in Bulgarije asiel te vragen (CGVS, p.5). Dat u op het einde van het interview plots de zaken omkeert door te stellen dat u van de bewakers moest vertrekken uit het gesloten centrum (CGVS, p.24) is dan ook allerm minst geloofwaardig, daar u deze uitleg niet spontaan gaf toen u werd gevraagd naar de reden dat u niet op een beslissing had gewacht in Bulgarije (CGVS, p.5). Dat u integendeel verklaarde dat u geen asielaanvraag wilde doen, en kennelijk ook geen enkele poging hebt ondernomen om uw rechten te doen gelden in Bulgarije, hoewel u thans beweert dat zelfs de basiselementen van uw verzoek om internationale bescherming daar niet correct zijn genoteerd, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wijst er ook op dat u vervolgens nog ettelijke andere Europese lidstaten bent doorgereisd zonder dat u het nodig vond om in die landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (DVZ, Verklaring DVZ, p.13-14), terwijl u op dat moment met zekerheid op de hoogte was van het bestaan van dergelijke procedures. Uw handelswijze lijkt dus vooral ingegeven te zijn door opportunistische motieven, eerder dan een oprechte nood aan bescherming.

In het licht van al het voorgaande acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. **Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs vormt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielsrelaas, daar het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Er werd tevens vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere

verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over de regio waar u heel uw leven zou hebben gewoond bijzonder fragmentair is. U situeert inderdaad enkele dorpen in de omgeving (CGVS, p.15-16) en kan vlot de weg wijzen van uw dorp naar de provinciehoofdstad (CGVS, 22-23), maar als het gaat over wie u waar kent, blijkt u weinig consistent in uw verklaringen. Zo hebt u het over het dorp Darydam, waar uw verloofde en haar familie wonen (CGVS, p.9,15). Gevraagd of u iemand weet wonen in het dorp Warsek, dat op de weg naar Darydam ligt, geeft u enkel aan dat u weet wie de ouderen van dat dorp zijn (CGVS, p.16). Bij DVZ had u nochtans gezegd dat uw verloofde in het dorp Warsek gevestigd is (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, geeft u een halfslachtige uitleg dat ze ergens tussen de twee dorpen in wonen, maar dat voor zover u weet zij behoren tot het dorp Darydam (CGVS, p.21). U ontkent ook niet dat u "misschien" hebt gezegd dat zij in het dorp Warsek woont, maar blijft volharden in uw huidige versie (CGVS, p.21). Het komt weinig doorleefd over dat u zo zeker bent over waar uw toekomstige schoonfamilie woont, terwijl u daar bij DVZ nog andere verklaringen heeft afgelegd, die u vervolgens vergeten bent.

Uw antwoorden maken ook vooral een ingestudeerde indruk: zo moet u verschillende keren opnieuw de vraag gesteld worden wat er aan de overkant van de Kunar-rivier te zien is, terwijl u telkens opnieuw vertelt over wat er links en rechts te zien is en welke districten er naast het uwe liggen (CGVS, p.16). Het is vreemd dat u naast de kwestie praat en lijkt te willen antwoorden op de vragen die u liever had gekregen. Ook als u wordt gevraagd naar de districten stroomafwaarts van Asadabad die overstromingsgevoelig zijn, reageert u door alle districten af te gaan waar de rivier door stroomt (CGVS, p.23). Een en ander doet natuurlijk twifelen aan uw aangemeten profiel: u zou immers nooit buiten uw eigen district gekomen zijn (CGVS, p.5) en beweerde bij DVZ nog volledig ongeletterd te zijn en overigens ook altijd ongeschoold te zijn gebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer koranlessen te hebben gevolgd in de moskee (CGVS, p.6), en als antwoord op de vraag of u kan lezen en schrijven stelt u dat u enkel de Koran kan lezen (CGVS, p.6). Vervolgens krijgt u de vraag of Pashto ook niet wordt neergeschreven in het Arabische alfabet, waarop u uw verklaring bijstuurt door te bevestigen dat het inderdaad gaat om hetzelfde alfabet, en dat u wel degelijk een beetje Pashto kan lezen (CGVS, p.6). Dat u bij de eerste vraag al moet toegeven dat u eigenlijk beter kan lezen dan u aanvankelijk wilde toegeven, doet de wenkbrauwen fronsen. Overigens wijst het CGVS er tevens op dat u reeds van bij het begin van uw procedure dezelfde vlotte handtekening gebruikt, waaruit een ervaren pengreep spreekt en dedoet vermoeden dat uw schrijfvaardigheden ook beter zijn dan wat u wilt doen uitschijnen. Hoewel u heel zeker de loop van de rivier doorheen alle districten van Kunar volgt, valt u trouwens door de mand wanneer u wordt gevraagd naar de Nawa-pas. Die zegt u eerst te weten zijn, maar vervolgens moet u toegeven dat u enkel de naam hebt horen vallen (CGVS, p.19). Hoewel de Nawa-pas tegenwoordig door de Pakistaanse overheid gesloten wordt gehouden, is het een van de weinige grensovergangen die voertuigen toelaat om het gebergte tussen Afghanistan en Pakistan over te steken. De bevolking van Kunar reageerde dan ook positief op een eerder offensief van het Afgaanse leger om deze pas open te houden, aangezien het een wereld van verschil zou betekenen als men vanuit Kunar niet langer naar de nabijgelegen provincie Nangarhar zou moeten reizen om van en naar Pakistan te gaan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.2). Voor iemand die zijn hele leven in Kunar zou hebben doorgebracht, mag het dan ook verwonderen dat u de grootste grensovergang van het naburige district Sarkani niet van enige uitleg kan voorzien.

Ook als u lokale prominenten bij naam noemt doen dergelijke vreemde fouten vermoeden dat u deze niet opdiept uit uw ervaringen, maar wel iets reproduceert dat u hebt ingestudeerd. U heeft het bijvoorbeeld over Hamish Ghulab als districtschef, en zegt dat hij behoort tot de Wara Mamond-stam (CGVS, p.23). Hamish Ghulab gebruikt evenwel de stamnaam Shinwari, wat een geheel andere tak van de Pashtun is, en trouwens een van de grootste stammen in Kunar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.3). Hamish Ghulab wordt reeds sinds 2013 genoemd als districtschef van Marawara, en het is dus eigenaardig dat u zijn volledige naam en achtergrond helemaal niet lijkt te kennen. (...)

Zelfs indien er op basis van uw merkwaardige verklaringen over de geografie en lokale notabelen van Marawara district zou worden aangenomen dat u daar enige band mee hebt of er mogelijk ooit hebt

gewoond, hebt u evenwel niet aannemelijk kunnen maken dat u daar heel uw leven zou hebben doorgebracht. Doorheen uw verklaringen is namelijk duidelijk geworden dat u geen beeld kan schetsen van gebeurtenissen die zich er hebben afgespeeld. Van iemand die een radio in huis had (CGVS, p.18) en als huwbare volwassene in zijn gemeenschap bewoog, mag immers worden verwacht dat die op de hoogte blijft van de situatie in zijn directe omgeving, a fortiori als de veiligheidstoestand daar waakzaamheid vereist. Terwijl u stelt dat uw regio dermate onveilig is dat jullie niet kunnen buitenkomen omdat er aanhoudend wordt gevochten (CGVS, p.24), kan u gevraagd naar de incidenten die zich kort voor uw vertrek afspeelden enkel verwijzen naar iemand die werd vermoord door de taliban, een andere moord ongeveer 3,5 jaar voor uw vertrek en een bomaanslag 5 of 6 jaar geleden (CGVS, p.22). Aangespoord om u te beperken tot gebeurtenissen in de maanden voor uw vertrek slaagt u er niet in om zelfs maar één enkel incident te vermelden (CGVS, p.22). Redelijkerwijs mag nochtans verwacht worden dat inwoners van een onrustige streek in Afghanistan te horen zouden krijgen wat er zich zoal afspeelt in de omgeving en welke impact dat heeft op het dagelijkse leven. Dit staat trouwens volledig los van het scholingsniveau. Wanneer de vraag wordt opengetrokken naar belangrijk nieuws dat de tongen in uw gemeenschap beroerde, kan u enkel herhalen dat er jaren geleden mensen werden vermoord door de taliban (CGVS, p.22). Niet alleen komt het opnieuw zeer kunstmatig over dat u precies hetzelfde herhaalt bij de vragen naar veiligheidsincidenten en naar de maatschappelijke besognes, het is ook weinig doorleefd dat u verder niet het minste licht kan werpen op de recente bekommernissen van de gemeenschap waarvan u deel zou hebben uitgemaakt.

Het is in die context bijzonder onwaarschijnlijk dat u stelt niet op de hoogte te zijn van de bombardementen door het Pakistaanse leger. U verklaart daarover dat er soms wel werd geschoten vanaf de Pakistaanse kant van de grens, maar dat jullie ervan uitgingen dat het de taliban was die schoten, aangezien zij het grondgebied controleren (CGVS, p.18). Het artillerie- en raketvuur van de Pakistaanse strijdkrachten is in Kunar vaak dermate intens dat mensen op de vlucht slaan, niet alleen in Marawara maar ook in de naburige districten, en deze salvo's flakkeren al jarenlang periodiek op qua intensiteit (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.5). Gezien de gespannen relaties tussen beide landen is het trouwens evenmin plausibel dat u niets kan vertellen over de beschuldiging van hoge notabelen van Kunar dat het Pakistaanse leger zelfs stelling heeft genomen aan de Afgaanse kant van de grens en er illegaal bommen kapt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.6). Hoewel u eerst stelt dat u daar nog nooit iets over hoorde en het zelf niet hebt gezien, wijzigt u even later uw verklaringen door te stellen dat u wel hoorde dat de mensen daarover spraken, maar u blijft erbij dat u nooit iets hoorde over een confrontatie tussen Pakistan en Afghanistan in uw regio (CGVS, p.18). Gezien de vele incidenten tussen beide landen die werden gepubliceerd in de pers zijn uw verklaringen hieromtrent allerm minst realistisch te noemen.

Dat geldt trouwens ook voor uw uitspraak dat u nog nooit hebt gehoord van de Pakistaanse taliban, en dat u hun volle naam Tehrik-e Taliban of Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) niet met Pakistan in verbinding zou brengen (CGVS, p.18). Deze groepering is namelijk al jarenlang actief in Kunar, en maakt daar geen geheim van (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.8). In Marawara zouden ze zelfs al eens slaags geraakt zijn met de Afgaanse taliban volgens de plaatselijke politie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.7). Dat lijkt u echter voor het eerst te horen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.23).

Van de internationaal gezocht terrorist die aan het hoofd stond van TTP, Fazal Hayat alias Fazlullah, hebt u evenmin al eens gehoord (CGVS, p.23). Het is opnieuw volstrekt ongeloofwaardig dat u nooit zou hebben opgevangen dat deze man in Marawara district tijdens een drone-aanval het leven liet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.9). Dit incident vond nochtans plaats op 14 juni 2018, kort voor uw vertrek dat u situeert na het grote Eid-feest van 2018, dat op 21 augustus 2018 viel (zie de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, landeninfo nr.10), wat overeenkomt met uw oorspronkelijke verklaring bij DVZ dat u in september 2018 uit Afghanistan bent vertrokken (DVZ, Verklaring DVZ, p.13). Vreemd genoeg stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat het graan werd geoogst toen u vertrok, wat inderdaad in de maand jawza gebeurt (CGVS, p.20). Dat komt echter overeen met de periode 21 mei – 21 juni in de Westerse kalender, wat betekent dat de graanoogst al lang achter de rug was toen u vertrok, iets dat u moeilijk kon ontgaan als u leefde in een agrarisch gebied van Afghanistan. Opnieuw geeft u hier de indruk pover memoriseerde feiten weer te geven, eerder dan een consistent en waarheidsgetrouw beeld van de periode waarin u bent vertrokken.

(...)

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Barkalai, gelegen in het district Marawara van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan

de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker is van mening dat de vaststelling dat hij geen document kan neerleggen dat zijn identiteit en herkomst kan ondersteunen niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan te tasten. Verzoeker gaat hiermee eraan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas gesteund is op tal van motieven. Bovendien moet worden opgemerkt dat het ontbreken van een identiteitsdocument in hoofde van verzoeker gepaard gaat met de vaststelling dat verzoeker met betrekking tot zijn taskara tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker nog vermeld dat zijn taskara in Afghanistan is achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog stelde dat hij zijn taskara bij hem droeg totdat het door Bulgaarse politieagenten werd verbrand (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.4).

De Raad stelt vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs werd geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid en toen verklaarde verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook heeft gezegd dat de Bulgaarse politie zijn kleren heeft verbrand, waardoor ook zijn taskara in vlammen opging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.15).

Verzoeker geeft thans in het verzoekschrift dan weer aan dat zijn taskara thuis in Afghanistan ligt en dat hij zal proberen om deze te bekomen, hetgeen opnieuw de bevestiging is van wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken destijds heeft verklaard. Met het argument dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelogen heeft op advies van andere asielzoekers in het centrum, kan hij niet overtuigen. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker zou moeten liegen over de plaats waar zijn taskara is en waarom hem dergelijk advies werd verleend. Verzoeker biedt hierover evenmin enige concrete toelichting.

Waar hij nu aangeeft dat hij in Bulgarije een verkeerde identiteit en nationaliteit heeft gegeven omdat hij vreesde naar Afghanistan te worden teruggestuurd, gaat hij eraan voorbij dat hij toen hij hiermee werd geconfronteerd ontkende dat hij aan de Bulgaarse asielinstanties andere informatie zou hebben verschaft dan hij in België heeft gedaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). Indien hij in Bulgarije daadwerkelijk vreesde te worden teruggestuurd naar Afghanistan, kon worden verwacht dat hij in België bij confrontatie met deze vaststelling dat ook op die manier zou aangeven en zijn verklaringen niet louter zou ontkennen.

Waar verzoeker thans bevestigt dat hij in Bulgarije in een gesloten centrum zat dat hij na vijftien dagen moest verlaten en dat hij daar zijn procedure niet wilde verder zetten wegens de levensomstandigheden, beperkt hij zich tot het herhalen van een deel van zijn eerdere verklaringen zonder afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering dienaangaande die voor de duidelijkheid hier wordt hernomen:

“Dat u niet zinnens was om een asielaanvraag in te dienen in Bulgarije en daartoe gedwongen werd nadat de Bulgaarse politie u had aangehouden (CGVS, p.5) relateert op zich reeds de door u beweerde vrees, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke procedure opstart bij de eerste gelegenheid daartoe, wanneer de verzoeker veiligheid heeft bereikt. U maakte weliswaar zowel bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.12) als op het CGVS (CGVS, p.4,15) melding van slechte behandeling door de Bulgaarse politie, maar stelt dat u na uw arrestatie door de politie werd overgebracht naar een gesloten centrum (CGVS, p.13), waarna u tijdens een goed verlopen interview alle nodige gegevens ter kennis hebt kunnen brengen van de Bulgaarse asielinstanties (CGVS, p.5). Vervolgens zegt u te hebben besloten om verder te reizen omdat u nooit van plan was geweest om in Bulgarije asiel te vragen (CGVS, p.5). Dat u op het einde van het interview plots de zaken omkeert door te stellen dat u van de bewakers moest vertrekken uit het gesloten centrum (CGVS, p.24) is dan ook allerm minst geloofwaardig, daar u deze uitleg niet spontaan gaf toen u werd gevraagd naar de reden dat u niet op een beslissing had gewacht in Bulgarije (CGVS,

p.5). Dat u integendeel verklaarde dat u geen asielaanvraag wilde doen, en kennelijk ook geen enkele poging hebt ondernomen om uw rechten te doen gelden in Bulgarije, hoewel u thans beweert dat zelfs de basiselementen van uw verzoek om internationale bescherming daar niet correct zijn genoteerd, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.”.

Hoewel verzoeker stelt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij de vraag naar wat er precies aan de overkant van de rivier te zien is, niet zo goed begrepen heeft, stelt de Raad vast dat uit deze notities niet onmiddellijk kan worden afgeleid dat verzoeker de vraag niet goed zou begrepen hebben. Verzoeker werd bovendien tot vier keer toe de vraag gesteld naar welke plaatsen er aan de overkant van de rivier liggen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) doch verzoeker bleef vertellen over wat er links en rechts te zien is en welke districten er naast het zijne liggen, zonder in te gaan op de herhaalde vraag naar de plaatsen die er aan de overkant van de rivier liggen. Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij deze vragen verkeerd begrepen zou kunnen hebben.

Het argument dat er niets in het administratieve dossier staat dat zou aantonen dat er iets specifiek genoemd moet worden, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Waar verzoeker aangeeft dat hij heel wat correcte informatie over zijn regio van herkomst heeft kunnen verschaffen en dat al zijn kennis over omliggende dorpen en districten of bekende mensen te wijten is aan de gesprekken met andere dorpelingen en de radio, kan de gedane concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Ook de Raad is van oordeel dat, gelet op de concrete vaststellingen, verzoekers verklaringen ingestudeerd voorkomen, zoals omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De argumentatie dat hij nooit naar school ging, dat hij de verkeerde interpretatie van zijn verklaringen betreurt en dat hij de Koran kan lezen omdat hij het uit het hoofd kent en niet omdat hij het alfabet kent, zijn opnieuw slechts beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

Met betrekking tot de Koran heeft verzoeker bovendien zelf toegegeven dat hij wel degelijk een beetje Pashtu kan lezen. Verzoeker licht bovendien niet concreet toe op welke wijze zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd.

Verzoekers jonge leeftijd en ongeschooldheid vormen op zich geen afdoende verschooning voor zijn lacunaire kennis, gezien ook van een persoon van jonge leeftijd en uiterst geringe scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij tijdens zijn verblijf in zijn regio van herkomst kennis neemt van aspecten die inherent zijn aan het dagelijkse leven aldaar.

Van verzoeker die naar eigen zeggen een bepaalde kennis tentoonspreidt die gebaseerd is op gesprekken met andere dorpelingen en de radio, kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij op de hoogte is van de specificiteit rond de grensovergang naar Pakistan.

Waar verzoeker stelt dat de dood van Miagul Haji, drieënhalf jaar geleden plaatsvond en dus ongeveer anderhalf jaar voor zijn vertrek, gaat hij eraan voorbij dat een dergelijke gebeurtenissen bezwaarlijk valt in te delen in de laatste maanden voor zijn vertrek.

Ook in de argumentatie waar hij onder verwijzing van algemene informatie stelt dat er vorig jaar in Afghanistan bijna tweeduizend aanvallen zijn uitgevoerd waarbij 22 300 mensen zijn omgekomen en het in een dergelijke context niet te verwachten valt dat iemand alles kan kennen over wat er gebeurde in de regio en zich dit ook kan herinneren, kan de Raad hem niet volgen. Gelet op deze informatie kan van verzoeker net wel worden verwacht dat hij zich bepaalde incidenten kan herinneren en minstens enkele voorbeelden kan geven van gebeurtenissen die zich de laatste maanden voor zijn vertrek hebben voorgedaan. Waar verzoeker ter verschooning van zijn ongespecificeerde verklaringen stelt dat dit het resultaat is van het verloop van het onderhoud gezien er geen opmerking werd gemaakt waardoor hij duidelijk zou hebben kunnen begrijpen dat er meer concrete details van hem werden verwacht en hij een gedeelte uit het persoonlijk onderhoud citeert, gaat hij voorbij aan de concrete notities van het onderhoud. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal opmerkte dat de zaken die hij aangaf dateren van jaren geleden en aan verzoeker de vraag stelde naar recente gebeurtenissen in de maanden voor zijn vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22) waarop verzoeker antwoordde zich geen incidenten in de maanden voor zijn vertrek te herinneren. Waar verzoeker verder tijdens het onderhoud aangeeft dat het misschien veiliger is in de bergen, dat er altijd gevechten zijn tussen de regering en de taliban waardoor burgers worden gedood, heeft de dossierbehandelaar duidelijk zijn antwoord als vaag en algemeen omschreven en werd verzoeker er nogmaals op gewezen dat hij een goed zicht moet geven van alle plaatsen waar hij heeft gewoond en de omstandigheden waarin hij heeft geleefd (Notities

van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Gelet op het geheel der vragen en opmerkingen die werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, kan verzoeker niet worden gevolgd voor zover hij voorhoudt niet te hebben kunnen begrijpen dat er meer concrete details van hem werden verwacht. Het argument dat de vragen zeer breed waren waardoor hij ook "breed" geantwoord heeft, is gelet op wat voorafgaat niet ernstig te noemen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er aan verzoeker duidelijk kenbaar werd gemaakt wat er van hem verwacht werd. Verzoeker kreeg ook meermaals de mogelijkheid om bijkomende concrete verklaringen af te leggen, doch faalde hierin schromelijk en kon geheel niet overtuigen.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal te veeleisend is rekening houdend met het feit dat hij geen belangstelling heeft voor de politiek, met zijn ongeschoold profiel en met het feit dat hij het moeilijk vindt spontaan gebeurtenissen te herinneren die in Afghanistan regelmatig voorkomen.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker geen onredelijke, schoolse of gedetailleerde kennis werd verwacht, doch wel kennis die inherent is aan het leven van alledag van een persoon die beweert gedurende zijn hele leven op een bepaalde plaats te hebben gewoond. Ook toont verzoeker niet aan dat zijn cognitieve vaardigheden dermate zwak zijn dat hij niet in staat blijkt te zijn een duidelijk en omstandig beeld te scheppen van de plaats waar hij gedurende al die jaren heeft gewoond en de levensomstandigheden aldaar.

De Raad merkt in deze bovendien nog op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de supra hernomen motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in zijn voorgehouden regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan verklaren waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn schoonfamilie in Warsek woont; plaatst hij de gedane verklaring dan ook niet in een ander daglicht.

De verwijzing naar de omstandigheden waarin dit gehoor plaatsvindt, zoals lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen en dat de kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, wordt door verzoeker in zijn hoofde niet geconcretiseerd, waardoor het slechts algemene beweringen zijn zonder concrete grondslag.

Ook het argument dat asielzoekers vaak nog nooit een advocaat hebben ontmoet en de noodzaak niet inzien om te eisen dat hun verklaringen worden nagelezen, om alle relevante aspecten van hun relaas beknopt te presenteren en om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven en dat daarom veel asielzoekers pas later tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fouten, correcties, en omissies melden met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, is louter algemeen en geheel niet toegespitst op het concrete geval van verzoeker. Overigens wordt opgemerkt dat verzoeker toen hij ten tijde van het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bijgestaan door een raadsman met betrekking tot het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde dat dit eerste interview goed verlopen was, dat hij de tolk toen goed heeft begrepen en dat hij toen een goede samenvatting van zijn problemen kon geven, waardoor hem de kans werd geboden om eventuele fouten, correcties en omissies te melden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3), hetgeen hij *in casu* niet heeft gedaan.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees en alle aspecten inherent aan zijn vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie aanvoert dat hij als mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa door de taliban kan worden beschouwd als een persoon die waarden heeft

ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden waardoor hij een risicoprofiel heeft, toont hij in zijn hoofde geen concrete en persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan verzoeker zijn herkomst en verblijfplaatsen niet aantonen. Verzoeker maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Marawara gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde regio van herkomst en verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Marawara gelegen in de provincie Kunar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het aanhalen van algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kunar en Afghanistan in het algemeen is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF